

[J. P. Larsen.]

ud har forfærdet mig, hvad man har tænkt sig med Hensyn til vort Søforsvar“.

Han siger videre:

„Hærens Officerer føler dybt for deres Kammerater i Flaaden,“
og han slutter med at sige:

„Hær og Flaade er de to Hænder, der hører til et normalt Legeme, de er akkurat lige nødvendige, og den ene kan ikke undvære den anden.“

Det er jo smukke Ord om Marinen, sagt af en forhenværende Landofficer. Med al Respekt for den afgaaede kommanderende General vil jeg dog sige, at jeg har mine Tvivl med Hensyn til Landmilitærets Sympatier for Marinen, det har Erfaringen lært mig gennem nogle Aar. Om der end ikke formelt er noget Udestaaende mellem de to Magter, har jeg min stille Tvivl om Landmilitærets varme Følelser for Marinen, og jeg skal i den Anledning sige, at jeg er vidende om — og der er flere, der er vidende om —, at den kommanderende General i Virkeligheden har udtrykt sig overfor dette Forhold paa en Maade, der lader en formode, at det for ham er saa som saa med Landmilitærets Medlidenhed med den stakels Marine.

Det vil jeg gerne sige, fordi det kan være saa som saa, hvad en tidligere General har sagt, men det har stor Betydning, hvad en i Øjeblikket kommanderende General har sagt og mener. Det vil jeg gerne sige fra dette Sted, for at man ikke skal lade sig forlede til at fælde alt for mange Taarer over de landmilitære Følelser, der udtrykkes af den forhenværende General. Men ellers er Dommen jo knusende over den Tilstand, som Flaaden faar efter det foreliggende Lovforslag.

Jeg skal ikke komme ind paa en teknisk Gennemgang af de foreliggende Lovforslag, det antager jeg, den højtærede Minister vil gøre, jeg skal alene holde mig til den rent politiske Side af Sagen.

Jeg forstaaer saa udmærket godt Venstres Ønske om at slippe bort fra Ansvar for Loven af 1922. Det Formaal nævnte det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen ikke, og det er vel det egentlige Formaal, det er vel i Virkeligheden det, det drejer sig om. For det kan ikke nægtes, at Ordningen af 1922 har været en tung Byrde at trække for Venstre. Det har de Herrer jo faaet at føle ved mangfoldige Lejligheder, og det er derfor forstaaeligt, at man søger at slippe bort derfra. Og det turde være Hovedformaalet dermed. Jeg tror nu ikke det

vil lykkes. 1922-Ordningen er i Virkeligheden et Spøgelse, som man neppe formaar at mane tilstrækkelig dybt ned i Jorden. Det vil sikkert møde Venstre paa Sommerens Møder, ved Agitationen foran Landstingsvalget, trods det vi nu skal til at vedtage, ogsaa med vore Stemmer. For der kan siges om den foreslaaede Ordning, at den forsvarsmæssigt set hverken er værre eller bedre end 1922-Ordningen. Den er 6 Millioner billigere, men forsvarsmæssigt set hverken værre eller bedre.

For os staaer det saaledes, at vi ved at gaa med til denne Ordning faar en billigere Ordning, selv om vi har Lov til at mene, at den, hvis den skal løse de Opgaver, som indeholdes i Ordningen af 1922, slet ikke er bedre end denne. Dertil kommer, at vi, som har torelagt Afrustningsforslaget, fremdeles maa mene, at naar man indskrænker sig til rene Bevogningsopgaver, som jeg nu haaber, vi har faaet fuld Tilslutning til fra Venstres Side, kan man gøre dette betydelig billigere. Det er det, der ligger i vort Afrustningsforslag, som altsaa kommer igen.

Nu har man jo fra mange Sider — det blev gjort i Landstinget, det er blevet gjort i Venstres Presse, mere eller mindre skarpt, og her fra denne Talerstol af det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen — søgt at spænde os for Venstres sidste agitatoriske Krigsvogn. Men det skal ikke lykkes. Det ærede Medlem mener ikke, der bliver videre Klang i vor Agitation, naar vi gaar ind for og stemmer for det her foreliggende. Ja, det vil jo Tiden vise, men i hvert Fald maa det ærede Medlem og Venstre være forberedt paa, at til Efteraaret kommer vort Afrustningsforslag igen, og jeg tvivler ikke om, at det i Sommerens Løb nok skal vise sig, at vi stadig har den overvejende Majoritet for dette i det danske Folk. Nej, naar vi stemmer for Forslaget, er det udelukkende — hvad der jo er blevet sagt ogsaa af den højtærede Forsvarsminister i det andet høje Ting —, fordi det betyder 6 Mill. Kr.'s Besparelse. Det er ca. 16 400 Kr. hver Dag. Det er en Realitet for mig, og det er en Realitet navnlig i en Tid, da der gaar Tusinder af Arbejdere og mangler det fornødne til Livets Ophold.

Derfor gaar jeg gerne med til at stemme for dette Forslag, naar vi derved kan redde saa mange Penge fra at blive bogstavelig kastet i Øresund, som Tilfældet er med den nuværende Ordning. Der er intet andet Motiv dertil, og det skal hverken lykkes det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen eller andre at skyde os i Skoene, at vi siger god